

Тогава той въ събранията и въ забележителнитѣ си писма до Василь Априловъ и Николай Палаузовъ изказва правдивото мнение, че книжовниятъ ни езикъ трѣбва да се обработва възъ основа на говорния народенъ и въ съгласие съ старобългарския матеренъ, а така сжщо да се изучватъ и славянскитѣ сродни езици, особено руския. Все тогава той проповѣдва, щото нашата младежь да се учи въ руски училища, а не въ гръцки, за да бжде полезна на народа си. Самъ той съжалявалъ за изгубеното си скжпоценно време на младини по изучване на гръцки езикъ, та сега не може да бжде дотолкова полезенъ на народа си. Все тогава той изказва вѣрното мнение, че нашиятъ народъ ще има правилно обработенъ езикъ, само когато се сдобие съ родни поети, писатели, историци и пр.. Дълго той се колебахъ, дали да иде да следва въ Русия, но било вече късно за неговитѣ 40 години.

Въ това време, когато преселцитѣ искали да се върнатъ въ родината, той усърдно подкрепялъ идеята на Х. Атанасъ Неновичъ, (нареченъ Господарь-пълномощникъ на българитѣ въ Влахия) за основаване самостоятелно княжество въ Добруджа, васално на султана, та да се прибератъ тамъ всички бѣжанци. Заедно съ сжщия и Михаилъ Кефаловъ, секретаръ на руския консулъ въ Букурещъ, проповѣдвалъ за основаване народна каса, която да подпомага бедни бѣжанци, а тѣй сжщо да дава срѣдства за важни народни предначинания.

Жадуващъ да обогати знанията си, за да бжде по-полезенъ на народа, той отива въ 1841 г. въ Атина да следва медицина, гдето най-ревностно изучава естественитѣ и медицинскитѣ науки при знаменити европейски професори и въ 1844 г. добива дипломъ за докторъ по медицина.*)

Покрай учението си въ Атина Селимински буди народносттата съзнание у живѣещитѣ тамъ българи, негови другари по оржжие отъ време на завѣрата: по неговъ починъ и ржководство тѣ съставятъ „тракославянско“ дружество и пращатъ въ Народното събрание свой представителъ полковникъ Хаджи-Христо (българинъ отъ Нишъ), воевода отъ Завѣрата, за да засвидетелствува предъ всички гърци и цѣлъ свѣтъ заслугитѣ на българския народъ за извою-

*) Той билъ подпомаганъ въ издрѣжката си отъ двама меценати и родолюбци: Антонъ Ив. Камбуровъ отъ гр. Сливенъ и отъ обичния си приятель Георги Ив. Золотовичъ отъ Калоферъ.